

■ 23 Aralık
2016 Cuma
■ Sayı: 59
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EGME

Elçiyi kim öldürdü?

Türkiye büyük bir saldırı altında, doğrudur. Siyasi iktidar Türkiye'yi büyük saldırıya açık hale getirdi, belki doğru ama eksiklidir. Siyasi iktidar da saldıran taraftadır. Zaten mesele tam da budur.

BETERİN BETERİ VAR DİYEREK
ZORBALARA TESLİM OLMAYIN

DAHA NEYİ
BEKLİYORSUNUZ?

ÇANAKKALE ÖĞRETMENİNE SAHİP ÇIKIYOR | KÜRTLER DE ÇEKİP GİDER Mİ? | AYPATEKS İŞÇİSİ
EZBER BOZUYOR | ALİAĞA | GENÇLİK YANYANA | PARTİ OKULU: ZAMLAR VE MÜCADELE

BOYUN
EĞME

ABONE OL

BOYUN EĞME DERGİSİNE ABONE OLUN,
BASILI YAYININ YANISIRA ELEKTRONİK DERGİ
OLARAK E-POSTA KUTUNUZA ULAŞSIN.

• 3 ay, 6 ay ve 1 yıllık abonelik seçeneklerinden birini seçip, aşağıdaki hesap numarasına ücretini yollayacaksınız/yatıracaksınız.

• Aboneliğiniz boyunca elektronik derginiz yayınlandığı gün e-posta adresinize elektronik dergi olarak yollanacak.

• Basılı gazeteye de ulaşmak istiyorsanız bize bildireceğiniz ilçe/mahalle'de dergiyi alabileceğiniz bir nokta olup olmadığı konusunda ilettiğiniz telefon numarasından sizi arayacağız.

• Şu bilgileri abone@boyunegme.com e-posta adresine yollayarak kaydınızı tamamlayacaksınız.

- EFT/Havale yaptığınız hesap numarası (Banka/Şube/Hesap No)
- İşlem Tarihiniz
- Abone adı / soyadı (Banka hesap sahibinden farklı olabilir)
- Abone e-posta adresi
- Basılı haline de ulaşmak istiyorsanız dergiyi alabileceğiniz ilçe/mahalle bilgisi ve irtibat telefonunuz
- Abonelik başlangıç tarihi
- Abonelik süresi

• **Abonelik ücreti**

3 ay - 36 TL
6 ay - 70 TL
1 yıl - 140 TL

Hesap no bilgisi:

Ziraat Bankası
Bahariye Şubesi (755)
Volkan Algan
Hesap No: 61085651 5001
IBAN: TR930001000755610856515001

BOYUN
EĞME

Boyun Eğme Haftalık Siyasi Dergi - İmtiyaz Sahibi: Gelenek Basım Yayım ve Ticaret Ltd. Şti **Genel Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Müdür:** Mehmet Kuzulugil **Tasarım:** Özgür Aydoğan, Uğur Güç **Adres:** Osmanağa Mah. Osmercik Sok. No:9/16 Kadıköy - İstanbul **Baskı:** Mutlu Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C-Blok No.263 - 264 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul Tel : 0212 577 72 08

SAHTE UMUTLAR TÜKENİYOR, ÇOK ÖVÜLEN HUZUR BOZULUYOR

Bekleme örgütlen

DÜZENİN ÇIKIŞSIZLIĞININ HESABININ HEMEN DÜZENDEN SORULACAĞINI ZANNETMEYELİM. ÖRGÜTLÜ BİR ÇIKIŞ YOLU BULUNMAZSA BURADAN "İNCELDİĞİ YERDEN KOPSUN" GÖRÜŞÜ ÇIKAR. FATURA DÜZENE DEĞİL, DÜZENİ BOZANLARA KESİLİR. ARADIĞI HUZURU BİR TÜRLÜ BULAMAYANLAR, SORUNU HUZURUN BİR YALAN OLMASINDA ARAMAZ DA DURAĞANLIĞI KABUL ETMEYEN, ÇIKIŞ ARAMAK İÇİN DUVARLARI ZORLAYANLARI SUÇLAR.

“Aman Ali Rıza bey ağzımızın tadı kaçmasın” Bir televizyon dizisi kahramanının sık tekrarladığı sözleri bu. Zamanla alay konusu edildiği için dizilerle hiç ilgimiz olmasa da ezberlemiş olduk. Ülke halkının genel ruh halini, daha doğrusu olaylara bakışını da özetliyor olması, yaygın bilinirliğinin bir diğer nedeni. Bu kalıp yerleşmeden önceki kalıp cümlemiz ise şöyleydi: “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın.”

Bin yıl yaşayıp da kimseye dokunmayan yılan olur mu bilinmez ama her iki söz de her gün can yakan bir yeni olayı yaşayan bir ülkede söyleniyordu. Ortalığı yılanlar kaplamıştı, her gün birimize dokunuyordu. Ve yılanla “uzun ömürler” dilediğimiz sürece bize dokunmayacağını var sayıyorduk. Ağzımızın tadı çoktan kaçmıştı ama yine de her yeni güne bu besmeleyle başlamak, her tehlike sezdiğimizde “aman ağzımızın tadı kaçmasın” diye söylenmek huyumuzdu.

İnsanlarımızı bir yana bırakalım.

Ülkenin kendisi, uzun süredir kötünün iyisiyle uzlaşarak, muhakkak yenilgiyle sonuçlanacak kavgalardan uzak durarak, huzur arayarak, en azından

huzursuzluktan kaçarak buraya kadar gelebildi.

FATURA

Biz komünistler bundan şikayet edebilir miyiz?

Halkımızın korkaklığı, huzur budalılığı, vurdumduymazlığı diye başlayıp, faturayı kesebilir miyiz?

Yapamayız. “Halka küsülmez” ya da “devrimciler halkı suçlamaz, eksigi kendinde arar” gibi kalıplara başvurmamalı.

Birincisi, daha cesur, daha gözükkara, daha özverili geçinen politik hareketlerin, politikadaki davranış kalıplarının bu karikatürdekilerden çok farkı olmayabiliyor. “Kötünün iyisi” arayışları, “daha kötü olmaması için sürekli durgun bir liman arama” omuz omuza verilen, derinlerden çıkmak için umut bağlanan güçlerin çoğu zaman ülkenin başındaki belalarla ortak çıkması... Bunlar hakkında sosyalistler hesap ve remiyor-

sa, halkı suçlamanın alemi yok. Komünistler için de...

HUZUR BULAMAYANLARA ÇIKIŞ GÖSTERMEK

İkincisi, bu tabloda devrimci bir alternatifin kendini kabul ettirememesinin, toplumsal bir örgütlenmeyle devrimci bir alternatifin kavgaya sürememesinin payı vardır. “Güç olamadık” gibi hayıflanmalar bizden uzak olsun. Bu basitlikte üretilen stratejilerin devrimcilikten anladığı fırsatlardan ibarettir.

Sorunun bir yanı sabır ve emek sorunudur.

Sabırla ve emekle örgütlenmesi gereken, “aman tadımız kaçmasın” cılığı da etkisizleştirecek bir çıkıştan söz ediyoruz.

Sahte umutların, kırılğan sığınakların, boş bekleyişlerin her gün biraz daha anlamsız hale geldiği günlerden geçiyoruz. Bu bir avantaja çevrilebilir.

Kendisini bir avantaj olarak görmediğimiz sürece.

Düzeni karşısına alacak, sömürünün hakimiyetini yıkacak, devirecek bir hareketin, birikimin, örgütün güçlendirilmesi için, bugün yaşananlar sadece bir zemin oluşturuyor. “Nereye kadar!” sorusunun sorulması, bu haykırışın “buna da şükür” kaderciliğinin yerini almaya başlaması bir olanaktır.

HESAP SORULUR ELBET DE...

Bütün yük bu olanağa bindirilirse, buradan “inceldiği yerden kopsun” çıkar. Fatura düzene değil, düzeni bozanlara kesilir. Aradığı huzuru bir türlü bulamayanlar, sorunu huzurun bir yalan olmasında aramaz da durağanlığı kabul etmeyen, çıkış aramak için

duvarları zorlayanları suçlar.

Aklıca, kararlı, örgütlü bir arayış ise “nereye kadar!” sorusunu bir yol haritası ile birleştirebilir.

Bunun için ihtiyaç gerçekten örgütlenmektir. Devrimci çıkışı, ülkesel, bölgesel, küresel, bütün sorunların kaynağında olan düzeni karşısına alan bir çıkışı bir fikir olmanın ötesine taşımak, varolan düzenin eleştirisinin ötesine geçmek, onu yıkacak bir gücü ortaya çıkarmak, devrimci alternatifin doğasına uygun bir örgütlenme zeminini sağlamlaştırmakla mümkündür.

Bugünün dünyasında devrimci çıkışın güç kaynağı işçi sınıfıdır.

Bundan yüzyıl önce söylenen, iddia edilen bugün de doğrudur. Yıkılacak olan kapitalizmdir, kurulacak olan sosyalizm.

Barbarlıkla hesaplaşmanın adresi işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfı ise işçilerin yanyana durarak oluşturdukları bir şey değildir. Ona belki vardiya denilebiliyor.

İşçi sınıfı, emeğinden başka zenginliği olmayanların, emeğini kapitalist emek pazarında satışa çıkartan bireyler olmaktan çıkıp, emekle sermayenin kapıştığı cepheye koşanların oluşturduğu bir şeydir.

Sermaye düzeninin ürettiği kaçınılmaz kaos, siyasetteki karmaşa, kilitlenmeler ve küresel yarılmalar, işçi sınıfını bir kez daha tarih sahnesindeki rolünü oynamaya çağırıyor.

Komünist Parti bunun için vardır. Bu tarih sahnesini basitleştirmek, karmaşık aktörleri görmezden gelmek değildir. Bu “kahramanımızı” final için sahneye sürmektir.

■ Mehmet Kuzulugil

OHAL'İ FIRSAT BİLİP HUKUKSUZLUĞA ALAN AÇIYORLAR AMA...

Çanakkale öğretmenlerine sahip çıkıyor

15 TEMMUZ SONRASINDA OLAĞANÜSTÜ HAL İLANI VE KHK'LERLE ÇANAKKALE'DE AÇIĞA ALINAN EĞİTİM-İŞ VE EĞİTİM-SEN ÜYESİ ÖĞRETMENLER, AÇIĞA ALINMALARININ ÜZERİNDEN 5 AYA YAKIN SÜRE GEÇMESİNE RAĞMEN GÖREVLERİNE İADE EDİLMEDİ. ÇANAKKALELİLER, YILDIRILMAYA ÇALIŞILAN ÖĞRETMENLERİNE SAHİP ÇIKTI.

“FETÖ” bahanesiyle görevden alınan, işten el çektirilen, haksızlığa uğrayan ilerici, sosyalist, muhalif öğretmenlere Çanakkaleliler sahip çıktı.

20 Aralık Pazartesi günü yapılan “Çanakkale öğretmenine sahip çıkıyor” eyleminde, “OHAL fırsatçıları hesap verecek”, “Ahmet Mantaş, Muhittin Tut, Barış Demir yalnız değildir” ve “AKP elini öğretmenlerden çek” sloganları atıldı.

Eyleme Komünist Partililer kitlesel olarak katılırken, sol parti temsilcileri, Eğitim-Sen, Eğitim-İş ve başka kitle örgütleri ile birlikte yerel CHP yöneticileri ve CHP Kepez Belediye Başkanı katılım gösterdi. Çanakkale halkının eyleme büyük destek verdiği görüldü.

“OHAL'İ FIRSAT BİLİP HUKUKSUZLUĞA ALAN AÇIYORLAR”

Burada bir konuşma yapan Eğitim-İş Çanakkale Şube Başkanı Ahmet Mantaş şunları söyledi:

“Bizler ömrümüzü cumhuriyet değerlerini savunmak, ‘FETÖ’ gibi gerici, dinci cemaatler ve tarikatlar karşı, dini vakıf ve derneklere karşı mücadele içinde geçmiş ve halen mücadele eden kişileriz. İl Milli Eğitim Müdürü bizi çok iyi tanıyor. Bizlerin ‘FETÖ’ ile uzaktan yakından hiçbir şekilde ilişkili olmadığımızı çok iyi biliyor. ‘FETÖ’ ile mücadele yerine, muhalif, solcu, Atatürkçü, devrimci, sosyalist kişileri Fetöcü diye yaftalamak ve hukuksuzca suçlayarak mağdur etmek, tarihsel gerçekleri çarpıtmaktır. Kendimize ait sosyal medya paylaşım hesaplarından yapılan bazı paylaşımların siyasi içeriğe sahip oldukları iddia ediliyor. Bu paylaşımlar, anayasa ve yasa hükümleri gereği olan bir hakkın kullanılmasındadır. Hukuksuz bir şekilde mahkeme kararı olmadan kişilere özel sosyal medya hesaplarından elde edilen çıktılar, suç delili olarak sunulmuştur. Hakkımızdaki iddiaların kamu görevimiz sırasında ve kamu görevimiz ile ilgili bir konuda olmadığı da

net ve açıktır. Bu anlayışla sudan bahanelerle hukuksuz bir şekilde bizleri açığa alarak cezalandırmak, OHAL fırsatlarını kullanmak, kuzuyu yemek için bahane arayan kurdun, suyun aşağısında bulunan kuzuya ‘suyumu bulandırıyor’ diye seslenmesine benzemektedir. Yeter artık! Bu hukuksuzluklar son bulsun.”

“HUKUKSUZLUĞUN FARKINDAYIZ”

Eğitim-Sen Çanakkale Şubesi Hukuk Sekreteri Barış Demir de konuşmasında şunları söyledi:

“Kentimizdeki ve ülkemizdeki insanların bu hukuksuzluğun farkında olduğunu görebiliyoruz. Ülkemizdeki karanlık, gün geçtikçe yükseliyor gibi görünse de bizim sahip olduğumuz aydınlık ve insanlık tarihinden aldığımız dersler yolumuza ışık tutmaya devam ediyor. Yalnız, henüz hiçbir şey bitmedi ve biz durmuş değiliz, bu daha başlangıç mücadeleye devam!”

Basın açıklamasında söz alan Muhittin Tut ise şöyle konuştu:

“Bizler demokrasiden, aydınlıktan yana olan emekçiler olarak örgütlü mücadelenin önemine inanıyoruz. Baskılar ne kadar yoğun, iftiralar, yalanlar ne kadar pervasız olursa olsun dağılmadan, dik durarak püskürtebileceğimize inanıyoruz. Bu bağlamda Çanakkale’de 5 aydır yalan ve iftiralarla öğrencilerinden uzak tutulan 3 eğitim emekçisi olarak halka yaptığımız çağrı karşılıksız kalmadı ve Çanakkale halkı ilerici, aydınlanmacı öğretmenlerinin yanında olduğunu gösterdi. Çanakkale halkı dün olduğu gibi bugün de gerici, yobaz, işbirlikçi, entrikacı cemaatlerin ve onların ortaklarının karşısında durmuştur.

Bu komploları kuranlar bilmeliler ki 3 eğitim emekçisi yalnız değildir, arkasında bir halk vardır ve kimse bu halkı dilediği gibi yönetemeyecektir. Cemaatten aldıkları kumpas ve yargı(sız) lama mirasını bir an önce terk etmeliler çünkü tarafsız yargının herkese lazım olduğunu anlamış olmaları gerekir.”

BOYUN EĞMEYEN İZMİRLİLERİN SESİ

Güzel İzmir

3. SAYI
ÇIKTI

Güzel İzmir

BOYUN EĞMEYEN İZMİRLİLERİN SESİ AYLIK SINIŞI GAZETE • SAYI 3 • ARALIK 2016 • 50 KR

RES'LER URLAYI KASIP KAVURUYOR

Sadece Ovacık Ormanı yok olmadı, Kuşçular, Yağcılar, Demircilli, Barbaros... Çiğir gözen vahşeti, övünç verilmeyen etrafa verdiği zarar, artık göze görülebilir. Yerleşim alanlarının dibinde bu casuslar, "Rüzgâr Gücü, Termis Enerji" aldatmacasıyla doğayı salan ettiler. Şimdi, Çeşmealtı sathinde, Denizli, Güvendi, tepelerinde, Özbek köyüne incek projeler var... 5. 6.

ALTIN MADENCİLERİNE KARŞI ÖLÜM KALIM MÜCADELESİ EFEMÇUKURU'NDA MUSLUKULARDAN ZEHİR AKIYOR!

Efemçukuru 2005'ten beri bir altın şirketinin işgali, madencilik faaliyetinin tehdidi altında... Efemçukuru denildiğinde akla İzmir'in içme suyu havzası Tahtalı değil, vahşi madencilik faaliyetine karşı yöre halkının verdiği mücadele geliyor artık. Seçenek çok değil. Ya İzmirli'nin musluğundan su yerine zehir akacak, ya da Tüprag şirketi pılısını pılısını toplayıp defolup gidecek!

**TÜPRAG
BÖLGEYE NASIL
ZARAR VERİYOR?**

Dünyaca tanınan organik üzüm bağları ile dolu olan bu köyde ve havza içinde tüm derelerde, yeraltı sularında, iki misli toksik ağır metal riski bulunuyor. İzmir'in su ihtiyacının yüzde 40'ını karşılayan Tahtalı barajı, diğer barajlarımızdan Balçova ve Beyler barajları, Mendere, Sefehisar, Güzelbahçe

**KANADALI ŞİRKET İÇİN
"ACELE" KAMULAŞTIRMA!**

Kanadalı Eldorado Gold (Tüprag) şirketi için, yörede yaşayan halkın toprakları "acele kamulaştırma" kararıyla gasp edildi. "Acele kamulaştırma" istisnai durumlarda uygulanan bir yöntem. "Yer

**'TOPLUMSAL VE
EKOLOJİK YIKIM'**

Madene ilişkin bilimsel raporlarda, "yörenin kayac yapısı ve işletmede yapılacak zenginleştirme işlemi sonucunda, maden işletmesinin "ağır metal kirliliği yaratacağı", böylelikle yörenin "yer altı ve yer üstü su kaynaklarını kirlileteceği", bölgenin bitki ve

İZBAN DURUNCA...

İZBAN işçileri, geçen ay ne kadar kötü bir şey yapıyor değildi mi? Mesela, tuttukları emeklerinin karşılığını istedikler. Bu yetmez gibi, alamayınca greve çıktılar. Bildiğiniz, çalışmayı bırakmalar yanı. Bir süre sonra oldu? Bütün yalınlar döküldü, bütün fuksalar... Şöyle modern ulaşım sistemleri, şöyle arızalar, şöyle rotaları, şöyle gıcıra arızalar, raylar, telatlar... ki, işçinin emeği olmadan hiçbirisi! 304 işçi bunu gösteriverdi ve zink dedi durdu hayır!

304 işçi, emeklerinin karşılığını istedi. İZBAN alamayınca greve çıktı. Çıktı ve zorlandı kimin olduğu. 304 işçi, paniğe sürüldü "yönetim" tarafından. "kurulu nizam"ı sarstı, tepetaklak etti. Bunu, milyonlarca işçiyi, emekçi halkı carpın ve tabloyu bakın!

Kürtler de çekip gider mi?

VER KURTULCULUK DA, VUR KURTULCULUK DA SONUNDA VARACAKLARI NOKTA OLABİLİRDİ. ANCAK BU YOLLARLA KİMSE KURTULMUŞ OLMAYACAKTIR. KÜRT BÖLGESİNİN TÜRKİYE'DEN KOPMASI BİR ANLAŞMANIN DEĞİL OLSA OLSA ŞİDDETLİ BİR İÇ SAVAŞIN SONUCU OLABİLİRDİ. "VER KURTUL" DENİLEREK GİRİLEN YOLUN BARIŞA ULAŞMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR. "VUR KURTUL" DİYENLERİN İMA ETTİKLERİ İMHA ETME, YOK ETME EYLEMİ İSE, HANGİ BOYUTLARA VARILIRSA VARILSIN, SERGİLENECEK VAHŞET NE OLURSA OLSUN, AMERİKAN PROJESİNİN BELİRLEDİĞİ BİR DÜNYADA ZAVALLICA BİR DENEME OLMAYA MAHKUMDUR.

Laik kesimlerin gericileşen toplumla sorunu var. Bu sorunun tarifi laikliğin de sınıfsal olduğunu sergiliyor. Her bir ayrı sınıf ve sınıf ideolojisi sorunun farklı algılanmasını, tanımlanmasını beraberinde getirir. *Ekşi Sözlük*'te gericileşen ülkeyle arasındaki sorunu Boğazın kenarında birasını içerken karşı kıyıda kendisinden ve onun gibilerden nefret eden milyonların varlığıyla sembolleştiriyordu biri. Bir başkası hakkını aramanın caiz görülmemesinden hareket edebilir, veya mücadele edenlerin dine göre katli vacip sayılmasını kendine sembol

seçebilir. Tarif önemlidir, çünkü insanlar buna göre davranışlarını da seçeceklerdir. Peki ya Kürtler? Kürt emekçileri? Onların gündeminde de var mı çekip gitmek? Bu sorunun yanıtını aramak Kürt sorununun nereden nereye geldiğini toparlamanın vesilesi olsun.

AMERİKAN PROJESİ OLARAK BARZANİSTAN VE ANKARA'DA KRİZ

Irak Kürdistanı Amerikan şemsiyesi altında oluşmanın ötesinde bir Amerikan projesi. Proje için şemsiyeden fazlası lazım. Gölge, altında serinleyen tarafından istismar edilebilir

yalnızca. Her serinlik serinleyenin meşrebine göre kullanılır. Bambaşka örnekler verilebilir başka bir tarih diliminden: Nazizmin çöküşü ve işgalden kurtuluş bir ittifak şemsiyesi açmıştı Avrupa'ya. O şemsiyenin altında Marshall yardımı diye kapitalizmin tahkim edilmesi de mümkün oldu, sosyalizme yönelen Halk Demokrasileri de kurulabildi. Yunanistan'da direnişin gövdesini oluşturan komünistler tasfiye edilmek istendi ve iç savaş patlak verdi. Kapitalistler bir yolu, komünistler bir başka yolu gözlerine kestirmişlerdi. Şemsiye aynı; Nazizmin yıkılışı, işgalin

sonlanıştıydı. Türkiye'de çok partili demokrasi dedi egemen güçler, ama şemsiyenin altına solu, işçi sınıfı almaya yanaşmadılar. Gölgeyi zorlayanları 1951 Tevkifatı bekliyordu...

Körfez Savaşı günlerinde Türkiye solunda özgürlük, eşitlik, adalet, demokrasi gibi ulvi amaçlarını Amerikan serinliğinde yeşertmeyi tasarlayanlara rastlamıştık. 2003 geldiğinde Güney Kürdistan dağlarında Newroz ateşleri Bağdat'tan yükselen bombardıman alevlerine eşlik ediyordu. Arap Irak yanarken Kürt Irak yeniden doğuyordu. Lakin kim ne derse desin sahneye konan bir Amerikan senaryosu.

Barzani ve Talabani bu senaryoda kendilerini tatmin eden roller bulmuş olabilirler. Ne fark eder? Ne biri ne diğeri senaryoya katkıda bulunmak, yapıma yatırım yapmak, yönetmenliğe kalkışmak gibi seçenekleri yoktu. Bir pencereden başrol oyuncusuna benzeyenler yukarıdan bakıldığında düpedüz piyondan ibaretti.

Ta o zamanlar Amerikan projesi ile Ankara arasındaki kan uyuşmazlığı kendini belli etti. Kürtlerin nüfus dağılımı konusunda mutlak anlamda kesin sayılardan söz edemesek bile, Türkiye'de yani Kürt nüfusun odaklandığı coğrafyanın kuzey parçasındaki sayı, Irak Kürdistanı veya Güney Kürdistan'ın yaklaşık üç katıdır. Amerikan projesi olarak Barzani'nin sınırları Türkiye ve Irak arasındaki resmi devlet sınırlarıyla çizilebilir miydi?

Kürt sorununun merkezi, tarihsel coğrafi adlandırmadan hareketle söylersek Türkiye Kürdistanı'dır. Güney öncelikle

Kuzeyde yankılanacak, Kuzeydeki dinamikleri biçimlendirecekti.

Bu kaçınılmaz olasılık Ankara'nın şapkasını önüne koymasına neden oldu. Artık 12 Eylül faşizminin modeline kuşku düşmüştü. Neydi bu model? Yalnızca Kürtler değil, bütün "muhalif" dinamikler için olduğu gibi tasfiye! Tasfiyeciler kendilerine çok güveniyorlar ve şiddet yoluyla herkesi bir daha kafayı kaldıramaz hale getireceklerini zannediyorlardı. Darbeyi proje haline getiren CIA-Kontrgerilla ve benimseyen büyük sermaye ve onay veren burjuva siyasal akımları topluca bir aptallığa angaje olmuşlar, olmayacak duaya âmin demişlerdi. Toplumunu dümdüz hale getiremediler, ama ağır hasar verdiler.

Kürt ulusal hareketinin bu hasarın ardından nasıl çıktığına ilişkin çeşitli teori ve yorumlar var. Kopte teorilerine itibar etmenin bir yararı yok. Bildiğimiz ve gözle görünen Kürt ulusalcılığının, darbenin toplumu soktuğu ve tutması olanaksız olan dar elbisenin yırtıldığı kanallardan biri haline geldiği.

2000'lere yaklaşıırken yırtığın yama tutmayacağı anlaşıyordu ve Güney'de Amerikan projesi açık hale geliyordu. Kan uyuşmazlığı bir vakıydı, ancak Türkiye kapitalizminin başta ABD olmak üzere dünya kapitalizmiyle ilişkisini bölgesel projelerde ortaya çıkan uyumsuzluklar değil, daha derin ve kapsamlı maddi bağımlılıklar belirler. Özal, yeminli bir Amerikancı olarak bu tıkanmaya çözüm aramaya çıkan lider olmuştur.

Üç yol vardı teorik olarak.

Bir: Türkiye Kürdistanı'nı reforma sokmak ve sonuçta Ankara'nın hem Diyarbakır'ı hem Erbil'i himayesine alacağı müreffeh bir geleceği hedeflemek.

İki: Türkiye Kürdistanı'ndan vazgeçmek. Yani "ver kurtul."

Üç: Türkiye Kürdistanı'nı yok etmek. Yani "vur kurtul."

Verebilir veya vurabilirsiniz; ancak ne birinden ne ötekenden kurtuluş çıkmaz. Kürt bölgesinin

**12 EYLÜL'LE DARBEYİ
PROJE HALİNE GETİREN CIA-
KONTRGERİLLA VE BENİMSEYEN
BÜYÜK SERMAYE VE ONAY VEREN
BURJUVA SİYASAL AKIMLARI TOPLUCA
BİR APTALLIĞA ANGAJE OLMUŞLAR,
OLMAYACAK DUAYA ÂMİN
DEMİŞLERDİ. TOPLUMU DÜMDÜZ
HALE GETİREMEDİLER, AMA
AĞIR HASAR VERDİLER.**

Türkiye'den kopması bir anlaşmanın değil olsa şiddetli bir iç savaşın sonucu olabilirdi. Yok etmek ise hangi boyutlara varılırsa varılsın Amerikan projesinin belirlediği bir dünyada talihsiz bir deneme olmaya mahkumdur. Geriye birincisi kalıyor. Türkiye'nin kapitalist tarihinde en çapsız iki liderin, Özal ile Erdoğan'ın, bir tarihsel Kürt açılım programına imza atmaları nasıl mümkün olmuştur denilirse... Bunun yanıtını Amerikancılıklarında aramak gerekir.

Üç seçenek demiştik. Son ikisi kırılarak birinciye dönüşme eğilimini taşırlar. Ver-vur kurtul yolları, kendi başarılarına birer model olmaktan ziyade ölümü görüp sızmaya razı olmak misali birinciyi kolaylaştıran ön evreler olabilirler.

İç savaş yoluyla bölünme hiç de imkânsız değildir. Dolayısıyla bir eğilim de Türkiye Kürdistanı'nı imha zorlamasının karşıtını

üretmesi ve bölünmeyle sonuçlanması olabilir.

Tarihsel bakış açısı bize bunu söylüyor.

ÇÖZÜM SÜRECİ DEDİKLERİ

Tarihin birinci etabı eski statükonun yıkılmasını, ikinci etabı yeni yolu temsil edebilirdi. Eski statüko bir bütün olarak 1923 Cumhuriyetidir. Kuşkusuz tarihsel bir ilerleme olan Birinci Cumhuriyet'in zayıflığının yansıdığı aynalardan biri her zaman Kürt sorunu olageldi. Emperyalist sistemin yeniden yapılanması sürecinde dağıtılması planlanan Birinci Cumhuriyetin kırılma noktalarından biri Kürt sorunu-uydu. Türkiye egemen güçleri Irak'ta yaşananlarda kendi geleceğini görür gibi oldular ve Türkiye Kürt reformunu gerçekleştirmedi çok önce bir liberal-Kürtçü ittifaka sahne oldu. Liberal büyük burjuvazinin TÜSİAD reformları yoluyla altyapısını döşediği, ama ancak utangaç biçimde destek verdiği bu ittifaka siyasi kudret katan sosyal-demokratlar

veya liberaller veya sol reformistler değil, İslamcı sağ oldu.

Birinci Cumhuriyeti çözen ittifak yalnızca Erdoğangiller liderliğinde zafere ulaşabilirdi. Kürtçülük ve liberalizm buraya eklemlemek zorundaydılar. Sosyal-demokratlar ve sol reformizm ise bu ittifaktan kopamazlardı.

Çözüm süreci denen bu yıkıcı dönemdir. Cumhuriyet yıkıcılığının, tarihsel bir ilerlemenin itibarsızlaştırılmasının demokrasi sloganlarıyla gerçekleştirilmesi emperyalizmin renkli devrimler yoluyla sosyalist ülkeler coğrafyasında taş üstünde taş bırakmadığı geçiş dönemini ne kadar da çağrıştırıyor...

KURUCULUĞUN İMKANSIZLIĞI

Ancak bir yenisini kurmak için mevcut statüko yıkılır. Sadece yıkımdan ibaret proje olmaz. Buradan toplumsal bir enerji çıkartılmaz. Tersine geleceği hissedilmeyen bir yıkıcılık, statükoculuğu besler, yarı yolda kalırsınız. Türkiye kapitalizminin ve Birinci Cumhuriyet yıkıcılarının başına gelen tam da budur.

Yeni bir statükoya geçiş işaretleri bugün Türkiye egemen güçleri tarafından kusulmakta ve imha seçeneğine geri döndüğü gözlenmektedir. Bu durumu "Saray'ın obsesyonu" olarak yorumlayanlar yanılmaktadır, böyle bir düzen böyle bir düzeyi hak etmektedir. Özal-Erdoğan ile anılan bir tarihsel projenin kar-

**TÜRKİYE'NİN
KAPİTALİST
TARİHİNDE EN ÇAPSIZ
İKİ LİDERİN, ÖZAL İLE
ERDOĞAN'IN, BİR TARİHSEL
KÜRT AÇILIM PROGRAMINA
İMZA ATMALARI NASIL MÜMKÜN
OLMUŞTUR DENİLİRSE...
BUNUN YANITINI
AMERİKANCILIKLARINDA
ARAMAK GEREKİR.**

şısına çıkartılan resmi muhalefetin daha düzeyli olmasını nasıl bekleyebiliriz ki?

Çözüm sürecinin kolaylaştırıcılığında eski rejimin yıkılması yeni bir rejimle taçlandırılmıyor, çünkü dönüşümün bütünü Amerikan projesidir; çünkü bu dönüşümün hegemon gücü, belirleyeni Türkiye'nin karşı-devrimci İslamcı akımıdır. Buradan ne Kürtlerin ne başkasının özgürlük taleplerini karşılayacak bir düzenleme çıkar. Cumhuriyeti yıkarak yerine demokrasi kurulmaz. Burada gerici ideolojiler yükselir. Toplumsal doku dinselleştirilir. Dincilik milliyetçiliği dışlamaz, karşı-devrimci bir şovenizm temelinde birbirlerini çağırırlar, birbirlerine eklemelnirler. Genel olarak kapitalizm altında modernite yıkıldığında demokratik bir kapitalizme yaklaşılmaz, cemaatlere geri dönülür, kapitalizm kölelik biçimlerini kendi bağrında yeniden üretir. Bütün bunlara da modernizmin parçası liberaller, demokratlar değil, basbayağı inkarcısı konumundaki akımlar önderlik eder. Şimdi bu tarihsel tıkanmanın anaforundayız.

ÜÇ KÜRDİSTAN

Kuzeydeki tıkanma, Güneydeki Amerikan taşrası ve bir de Batı, yani Rojava...

Başta dönüp bir şemsiyeden söz edeceksek Suriye Kürdistanı buna uygun düşer. Üstelik buradaki Amerikan şemsiyesi Amerikan projesine dönüşmektedir. Çünkü Suriye'de bütün dünya kilitlenmiş görünüyor!

Ancak o noktadan önce; Rojava yükselişinin kaderi adı geçen coğrafyada değil Kuzey'de, Türkiye'de belirleniyor. Kuzey'de tıkanan Apocu akımın Batı Kürdistan'da kritik bir role sahip hale gelmesi ciddi bir başarıdır. Lakin bu, Kürt literatüründe "Rojava Devrimi"nin başarılı olduğu anlamına gelmiyor. Bu düzeyde bir sonuç için koşul, kapitalizmden söz etmeye devam edilecekse, tarihsel ve genel geçerdir. Şemsiye yetmez, proje lazım. ABD'nin Suriye Kürt hareketine ciddi bir yatırım yaptığını söyleyebiliyoruz.

Ancak bu yatırım fiili kantonların

ABD İSTEKSİZ OLDUĞU İÇİN VEYA ANKARA ÇOK ETKİLİ BİR KARŞI AĞIRLIK KURDUĞU İÇİN FALAN DEĞİL, ABD İKTİDARSIZ KALDIĞI İÇİN SÜREÇ DE YARI YOLDA TIKANMIŞTIR. GÜÇLÜ BİR ABD PEKÂLÂ SURIYE COĞRAFYASINI DA PROJELENDİRİR, İÇİNE GÜNEY KÜRDİSTAN BENZERİ BİR BATI KÜRDİSTAN YERLEŞTİRMEKTEN GERİ DURMAZDI. PYD'NİN BU ROLE HAZIR OLDUĞU ÇOK SAYIDA AÇIKLAMA VE VERİYLE SABİTTİR.

şemsiye altına alınmasından ibaret kalmış, bunun ötesine geçememiştir. Üstü, danışmanlardı, teröre karşı uluslararası koalisyona girmekti... bunların önemi sınırlıdır. ABD isteksiz olduğu için veya Ankara çok etkili bir karşı ağırlık kurduğu için falan değil, ABD iktidarsız kaldığı için süreç de yarı yolda tıkanmıştır. Güçlü bir ABD pekâlâ Suriye coğrafyasını da projelendirir, içine Güney Kürdistan benzeri bir Batı Kürdistan yerleştirmekten geri durmazdı. PYD'nin bu role hazır olduğu çok sayıda açıklama ve veriyle sabittir.

Sonuç olarak toplumsal gelişkinlik, mücadele dinamikleri ve nüfus kriteri açısından bakıldığında Kürt sorununun merkez üssü olması beklenen Kuzey, Güney'den sonra Batı'daki gelişmelerle bir kez daha tıkanmış, tali konuma itilmiştir. Ancak yeri gelmişken, bu durumun maddi ve tarihsel koşullarla uyumlu olmadığı not edilmek zorundadır. Önemli parçanın önemsizler tarafından belirlenmesi sürdürülebilir bir durum olamayacaktır.

Rojava'nın iki arada bir derede, bu anlamda görece başarısı (isterseniz "istikrarsız özerlik" diyelim) tablonun karmaşasından kaynaklanıyor. Bölgenin Şam'a geri dönüş olasılığı yok. Bu, Suriye'nin 2011 öncesine dönemeyeceği gerçeği ile eşanlamlıdır. Sahaya güçlü biçimde dahil olan Moskova'nın Amerikan şemsiyesinin yerine kendini ikame etmesi olanaksız. Daha doğrusu böyle bir değişimin ancak bölgesel bir savaşın ürünü olduğu "kesin

bilgi" olarak yazılmalıdır. ABD seçimlerine Rus müdahalesi ve Rusya'nın Ankara Büyükelçisinin öldürülmesi gibi gelişmeler tansiyonu yükseltse de radikal bir hesaplaşmadan hem Washington hem Moskova kaçınıyor.

AKP Türkiye'sinin bu tabloda bir "İŞİD cephesi"nin lideri olması da konu dışıdır. Ankara Kuzey ile Güneyin kaderini ayırmayı başarmıştı. Ancak Batı ile Kuzey arasındaki tamamlayıcı ilişki kırılmadı ve kırılmadı. Rojava ile Türkiye Kürdistanı arasında bağ PYD'nin şiddet yoluyla tasfiyesi halinde yok edilebilir. Bunun için TSK -en azından artık- yetmiyor. Bir Kürt iç savaşı, Brakuji gerekiyor. Lakin zamanında Barzani-Ta-

labani-Öcalan üçgeninde benzerleri yaşanan bir çatışmanın, bugünkü denklemde "kardeş kavgası" ile sınırlandırılması çok zor olacaktır.

Erbil farklı bağlarla Washington ve Ankara ile, Rojava ise Washington,

Şam, Moskova ile oynayacak ve bu kaosun sonuçları, denklemin en güçsüz öznesi olan AKP'nin işine yarayacak! Olacak iş değil...

HDP, PKK, İMRALI...

Tabloya Türkiye Kürt toplumunun da eklenmesi gerekiyor. Bir başka yorumcu geçenlerde şunları aktarmıştı: "Kobani'den cenaze geldiğinde konvoy oluyordu burada. Sur'dan cenaze çıktığında kimse gitmiyordu. (...) Bağımsızlık için ölünür belki ama özerklik için insan ölür mü? Ölmez."¹

Kürt özgürlükçülüğünün kitle tabanını oluşturan yoksul köylülük, onun bağrından çıkan gençlik, artık ona eklenemeyen kentli aydınlar ve geleneksel bütün unsurlarıyla Kürt egemen güçleri... Bu toplam topluca yorgundur. Çok uzun süreli bir mücadelenin dinamizmini canlı tutmak siyasette kolay iş değil. Ancak enerjiyi toprağa akıtıp yok eden merkezi bir unsur, aktarıldığı gibi "özerklik" talebinin kendisidir.

Abdullah Öcalan'ın "demokratik konfederalizm" tezi son derece güçsüz bir strateji, politik olarak anlamlandırılmayan bir yaklaşım olarak ortada duruyor. Konfederalizm, tezin sahiplerinin kendi hareketlerine ve toplumlarına ait olacak bir siyasal iktidar talep etmediklerini ısrarla vurguluyor. Bu tür bir yaklaşım, iktidarsızlık iddiası gibi bir saçmalık üstünden değil, iktidar hedefinin gizli kapaklı güdülmesi, adı konmamış fiili iktidar hedefi üstünden anlamlandırılabilir yalnızca. Ama karşısındakini kandırmak olsa olsa taşra politikasında tutar; büyük siyasette geçersizdir.

Demokratik konfederalizm denen model emperyalizmin küresel-

leşme sloganı altında mevcut devlet sınırlarını aşındırması, önemsizleştirmesinin Kürdistan'a adaptasyonudur. Bütün Kürt bölgesi, hangi devletle aidiyet bağı olursa olsun kendi kendisini yönetecek yerel özerkliklere sahip olacak. Devlet sınırlarının ne manaya geldiğini bilmiyoruz! Bilmek zorunda olmayabiliriz; eğer bu sınırların ötesinde berisinde çalışan ve bu anlamda sınır tanımaz bir uluslararası sermaye mevcut olsaydı!

Bu kodlama yalnızca ABD, Almanya ve Fransa tarafından ve o da kısmen kullanılabilir bugüne kadar. Son ikisi AB için, birincisi gücünün yettiğinde tüm dünyada. Kuşkusuz Avrupa veya Kuzey Amerika merkezli sermayenin -başta askeri alan devlet gücü olmadan bu düşünülemezdi bile... Kürt toplumu ve PKK'nin böyle bir hayatla buluşması mümkün değildir ve Öcalan'ın küreselleşme ideolojisinin kucacağına düşmüş vasat bir liberter-anarşist teorisyen olan Murray Bookchin'den fazla etkilendiği anlaşılmaktadır. Kürt hareketinin ne yaptığının, ne kast ettiğinin anlaşılabilir hale gelmesinin özünde bu tuhaf yanlış vardır. Öcalan dünyanın egemenlerinin modelini uyarlamaya çalışmış ve Kürt hareketini asla altından kalkamayacağı bir role yönlendirmiştir.

Sonuç: anlaşılabilirlik! Anlaşılabilirliğin son örneğine şu haberle değinmek durumundayız: "HDP Parti Sözcüsü Ayhan Bilgen, Siirt Milletvekili Kadri Yıldırım'ın, Kürtlere statü ve anadilinde eğitim hakkının verilmesi koşuluyla HDP'nin başkanlık sistemine 'Hayır' demeyeceği yönündeki açıklamasını yalanladı. Öte yandan, açıklamanın yapıldığı K24 televizyonunun röportajı 9 Aralık'ta yapıldığı belirtiliyor."² Demek ki yalan yokmuş! Yöneticileri hapse konmakla kalmayan, binaları fiilen kapatılan HDP kendini gerçekten Anayasa pazarlığının unsuru sayabilir mi? Bilmiyoruz!

PKK'nin terör eylemlerinin hükümete baskı fırsatı veren bir hatalı geri pas olarak düşünülmesi imkansızdır. PKK, AKP-MHP'nin HDP'yi bitirmesi için gayet sonuç alıcı bir asist yapmıştır. Yetmediyse, PKK

bu yolda çok kararlı olduğunu Öcalan'a olası bir suikastı karşı suikastlarla yanıtlayacağını açıklayarak yeniden ilan etti.³

NEREYE KÜRT KARDEŞ, NEREYE...

Kürt siyasetinin uzun dönem dilinden düşürmediği "Türkiye partisi olma" yöneliminden artık görünür vade için söz etme olanağı yok. Zaten bunun için önce "parti" olmak gerekiyor.

Ancak bu yönelimin karşılığı legal parti alanıydı. Legal parti alanı çözüm sürecinde PKK'yi de peşinden "Türkiye'ye çektiğinde" süreç patladı. Bugünse PKK'nin, buradaki militan ve destekçi sayısından bağımsız olarak, politik anlamda Türkiye'ye bütünü yabancılaştığını görüyoruz. Eylem çizgisinin önce TAK'a, sonra "Ölümsüzler Taburu"na teslim edilmesi başka türlü yorumlanamaz.

**BUGÜNSE
PKK'NİN, BURADAKİ
MİLİTAN VE DESTEKÇİ
SAYISINDAN BAĞIMSIZ OLARAK,
POLİTİK ANLAMDA TÜRKİYE'YE
BÜSBÜTÜN YABANCILAŞTIĞINI
GÖRÜYORUZ. EYLEM ÇİZGİSİNİN
ÖNCE TAK'A, SONRA "ÖLÜMSÜZLER
TABURU"NA TESLİM EDİLMESİ BAŞKA
TÜRLÜ YORUMLANAMAZ. PKK
ROJAVALILAŞMAKTADIR. LAKİN TÜRKİYE
KÜRDİSTANI'NIN BATI KANTONLARINA
POLİTİK ANLAMDA
SİĞDIRILAMAYACAĞI
AÇIKTIR.**

maz. PKK Rojavalılaşmaktadır. Lakin Türkiye Kürdistanı'nın Batı kantonlarına politik anlamda sığdırılmayacağı açıktır.

Memleketten çekip gitmek Kürtler açısından laiklik üzerinden gündeme gelmiyor. Ama laikler için ülkeyi yaşanmaz hale getiren her ne ise, onun ayrılmaz parçasının Kürt düşmanı şovenizm olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla hangi yanının kimi kestiğinden bağımsız olarak söz konusu olan aynı kılıçtır ve Kürt siyasetinin Türkiye'den uzak düşmesini bir eğilim olarak Kürtlerin de gidecek yer aramaya başlamalarının izlenmesi kaçınılmazdır.

Dünya bunun için yeterince büyük değil! Devam etmekte olan kavimler göçünü kontrollü biçimde kabul etmek için ekonomik imkanlara ve politik otoriteye sahip biricik Avrupa ülkesinin Almanya olduğunu bilmeliyiz. Yetmez ve Batı Avrupa'nın Kürt göçüne olumlu bakma olasılığı çok düşük düzeyde kalır. Avrupa'daki geniş yerleşik Kürt varlığı kuşkusuz birtakım kanallar açabilecektir.

Ama söz konusu olan bunun çok ötesidir. Bir dönem cazibe merkezi olabilen Güney Kürdistan'ın istiap haddi çoktan doldu ve çevresi de İŞİD'den geçilmez oldu. Rojava'nın Barzanistan klasmanı ile yarışması ise düşünülemez bile.

Mecburen anayasal ta-

nınma ve anadil üstünden profil düşürmeye rıza veren milletvekili Yıldırım'ı hatırlıyoruz. Beraberinde diğer Kürt sağcılarını... Bu yol AKP'ye iltihak anlamına geliyor. Artık her el attığı noktayı kilitleyip anahtarı denize atarak hayatını sürdürmeye çabalayan AKP'den söz ediyoruz!

Yukarda değindiğimiz *Ekşi Sözlük* yazarı kendi benzerlerine "bir kenara 50 bin atma" tavsiyesinde bulunuyordu. İnşaat, tekstil, tersane sektörlerini, pamuk ve fındık tarlalarını, sabah karanlığında temizlemek için kent sokaklarını dolduran Batı Türkiye Kürtlerinin bu tavsiyeye uyma şansını siz tahmin edin!

Daha iyisi, Kürt emekçilerinin başka dil ve kökenlerden diğer Türkiyeli kardeşleriyle birlikte koskocaman bir işçi sınıfı olarak buluşmaları olabilir. Çekip gitmek bir hayale sınıfın birliğinde kaynaşmak son derece gerçekçidir. Kararan memleketi aydınlatmanın başka yolu var mıdır? Bu buluşma görülmemiş bir aydınlığı beraberinde getirmeyecek midir?

■ Aydemir Güler

Notlar

- 1- Aktaran Orhan Gökdemir, <http://haber.sol.org.tr/yazarlar/orhan-gokdemir/mayin-eseklerin-inizinde-178486> (son erişim 20.12.2016)
- 2- <http://haber.sol.org.tr/toplum/hdpli-kadri-yildirim-baskanlik-sozlerine-iliskin-ayhan-bilgen-den-aciklama-179547> (son erişim 20.12.2016)
- 3- <http://haber.sol.org.tr/toplum/karayilan-ocalana-saldiri-kararina-dahil-olan-liderleri-yok-etmek-ortadan-kaldirmak-179507> (son erişim 20.12.2016)

KEMAL OKUYAN

Büyükelçiyi kim öldürdü?

Bu işin arkasında İran mı var, İsrail mi? “Dış mihrak” sözcüğü bu sefer kimi temsil ediyor resmi ağızlardan çıkarken?

Rus uçağını düşürüp, “emri ben verdim” deyip, “bir daha olursa yine aynı şeyi yaparız” diye meydan okuduktan sonra meseleyi “FETÖ”ye bağlayanlar Rus Büyükelçisi’ni öldüren polisi de cemaatçi ilan etmeye hazırlanıyorlar.

İşe yaramaz. Çünkü bir önemi yok. Haftalar boyunca böyle bir cinayete kapı aralayan, meşrulaştıran bir toplumsal hava yaratacağın, bir taraftan Ruslarla iş çevirirken diğer tarafta “Halep’te katliam var” diye bağıracağını, polise “inşallah şehit olursunuz” diyeceğsin, devleti cemaatler arasında pay edeceğsin, polisinden öğretmenine dinci olmayanın hiçbir kuruma atamasını yapmayacağını... Sonra “dış mihrak”, “FETÖ” edebiyatına girişecek, Türkiye’nin büyük bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu ileri süreceğsin.

Türkiye büyük bir saldırı altında, doğrudur.

Siyasi iktidar Türkiye’yi büyük saldırıya açık hale getirdi, belki doğru ama eksiklidir.

Siyasi iktidar da saldırı

tarafındadır. Zaten mesele tam da budur.

Rusya’nın Ankara Büyükelçisi Andery Karlov’un öldürülmesi kuşkusuz bir fanatiğin işi değil. Ortada bir fanatik olduğu açık olsa da...

Fanatik Fethullahçı... Olabilir. Devlete biner biner yerleştikleri ortada.

Fanatik IŞİD’çi ya da akraba diğer örgütlerden... Olabilir. Himaye edildikleri, kollandıkları, “bizim öfkeli çocuklar” olarak görüldükleri biliniyor.

Ama fanatik, pekala cihatçı sloganlardan yetkililerin şehit olunmalı retoriğinden etkilenmiş biri de olabilir. Teorik olarak.

Teorik olarak mümkün olan, Erdoğan’ın başına büyük hem

de çok büyük bir dert açmaktadır. Dertli başına!

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Suriye’de savaştığı düşmanın, ABD’ye karşı koz olarak kullanmak istediği dostunun Ankara’daki temsilcisini, maaş verdiği bir polisin öldürmesine engel olamamanın ne anlama geldiğini görecektir.

Rusya karşısında eli epey bir zayıflamış olan Erdoğan’ın pazarlık gücü bu olayla birlikte neredeyse sıfırlanmıştır. Türkiye sınırları içindeki bir cinayetin soruşturmasına Rusların da ortak edilmesi, Erdoğan’ın durumun ciddiyetini bu kez kavradığını göstermektedir. Lakin, Türkiye artık ciddiyetten pek söz edilebilecek bir ülke değildir.

Putin, Türk-Rus ilişkilerinde ardı ardına kritik görüşmelere geçileceği bir sırada gerçekleşen suikasti “provokasyon” olarak nitelendirerek Türkiye’ye çıkış yolunu göstermiştir. Pazarlığı bırakın! Erdoğan’ı ittirmek yerine, onu tam da bu noktada avucunun içine almayı tercih edecek aklı olduğundan şüphe etmemek gerekir. Lakin, orada durmaz. Sovyetler Birliği dahil, 90 yıldır ilk kez büyükelçisi öldürülen Rusya, bu işin peşini bırakmaz. “Cinayeti işleyenlerin cezalandırılacağı” vurgusu, diplomatik bir dil değildir ve Rusya’nın artık Türkiye ile ilişkilerde diplomasinin genel geçer kurallarını pek dikkate almayacaklarını gösteren bir ifadedir.

Cinayet öncesinde Rusya’ya karşı “cihat” ilan eden AKP gazetelerinin Putin’in masasında durduğundan

“ DEVAM EDİN
EY AKP’LİLER,
BİR YANDAN
‘PROVOKATÖRLER
RUSYA İLE
YAKINLAŞMAMIZA
KURŞUN SIKTI’ DEYİN,
DİĞER YANDAN
SUİKASTÇİ POLİSİN
MAHALLENİZDE
‘ŞEHİT’ DİYE
KUTSANMASINA
ÇANAK TUTUN. BELKİ
BU KİLİTLENMEYİ
AŞARSINIZ! ”

ürdü?

**TÜRKİYE BÜYÜK
BİR SALDIRI ALTINDA,
DOĞRUDUR.
SİYASİ İKTİDAR TÜRKİYE'Yİ BÜYÜK
SALDIRIYA AÇIK HALE GETİRDİ,
BELKİ DOĞRU AMA EKSİKLİDİR.
SİYASİ İKTİDAR DA SALDIRAN
TARAFTADIR. ZATEN MESELE
TAM DA BUDUR.**

kimsenin kuşkusu olmaması gerekir. Rusya deneyimli bir kadrosunu kendilerinden alan Ankara'dan şimdi her şeyi vermesini isteyecektir.

Ancak Türkiye ABD'den almadan Rusya'ya veremez. Elçi cinayeti Erdoğan'ın zaten daralmış olan manevra alanını iyice ortadan kaldırmıştır. Biz buna bir kilitlenme hali diyorduk, şimdi iyice belirginleşti ve bir süredir açılmayan kilidin kırılma dinamiğine geçildiğini herkes biliyor.

1. Avrupa Birliği laik bir Türkiye istemiyordu. İslamlaşma, işte "ılımlı" diye bir şey uydurdular, uysal bir toplum, itaat-

emeğe ve aydınlığa düşman bir ülke yaratacaktı. Hemen hemen başardılar. Hemen hemen! Siyaset alanına taşınan İslam'ın ılımlı olabileceği düşüncesine ikna olmuşlardı, ikna olmak zorundalardı, ancak bir şeyin farkında değillerdi: Ekonomik ve siyasi ve de stratejik belirsizliklerle malul bir Avrupa Birliği'nin İslamcı Türkiye'yle uyum sorunlarını çözmesi mümkün değildi. Olmaz. Sonuç: Hem İslamcı olsun, hem de AB'nin kulu kölesi olsun modeli duvara toslamıştır.

2. ABD laik bir Türkiye istemiyordu. Radikalleşen Arap dünyasına kendi eli olarak sokulacak, hatta "ılımlı" tanımının sınırlarını genişletecek, kafa kesen cihatçıları sevk ve idare edecek ama aynı zamanda "batı"da duran bir Türkiye. Hemen hemen başardılar. Hemen hemen! Hegemonya aygıtı dağılan, çok köklü ekonomik sorunlara sahip olan ve küresel bir albeni yaratmaktan uzak ABD'nin İslam kartını CIA aklıyla yönetmesinin sınırları vardı. O sınıra dayandılar ve aldıkları inisiyatif yeni bir kriz başlığı olarak kapılarına dayandı. Sonuç: ABD

siyasi İslam'ı yönetme yeteneğini yitirmişti.

3. Peki Rusya? Dengeli bir dış politika sürdürdüğü, ekonomik işbirliğini geliştirdiği sürece Putin Rusyası da Türkiye'de dinci bir iktidarı dert etmiyordu. Oysa Rusya Türkiye'nin yanı başındaydı, hem Rusya hem çevre ülkelerdeki Müslüman nüfus Türkiye'deki dinselleşmeden etkilenecek ve bu çok ciddi güvenlik sorunları çıkaracaktı. AKP'nin Çeçenistan'daki savaşı fazla zorlamaması, Moskova'yı rahatlatmıştı. Suriye'de rahat battı! Şimdi kimileri soruyor, Sovyetler Birliği zamanında Afganistan'a neden asker yolladı diye; oysa en zayıf bölgesinde militan bir İslamcı devlet Sovyetler için kabus olurdu. Oldu da... Çözülmeğe olan Sovyet sisteminden geriye Tacikistan ve diğer bazı ülkelerde çok ciddi bir "radikal İslam" sorunu kaldı. Bu tehditten kurtulmaları için çok uğraştılar.

Uçak düşürüldü, Erdoğan düşürülmek istendi, Rusya ona yardım etti ve geldik bugüne. Sonuç şudur: Rusya'nın İslamcı Erdoğan'la işi çok ama çok

zordur.

4. Türkiye'de de durum budur. Türkiye'de sermaye düzeni laiklikten kurtulmak istemiştir. Kurtuldu da, bunun geri dönüşü yok. Ancak Türkiye'de İslamcı bir siyasi yapı yerleşiklik kazanmıyor. Evet, kilitlenmedir, bu.

Büyükelçi öldürüldü, Erdoğan Putin'e daha fazla muhtaç; öte yandan şimdi ABD Erdoğan'a karşı daha kızgın.

Devam edin ey AKP'liler, bir yandan "provokatörler Rusya ile yakınlaşmamıza kurşun sıktı" deyin, diğer yandan suikastçi polis mahallenizde "şehit" diye kutsanmasına çanak tutun. Belki bu kilitlenmeyi aşarsınız!

Not: Rus Büyükelçisi'ni kim öldürdü, sorusunun yanıtı çok açık: Putin de dahil, hepsi!

**TÜRKİYE
ABD'DEN
ALMADAN RUSYA'YA
VEREMEZ. ELÇİ CİNAYETİ
ERDOĞAN'IN ZATEN DARALMIŞ
MANEVRA ALANINI İYİCE
ORTADAN KALDIRMIŞTIR. BİZ BUNA
BİR KİLİTLENME HALİ DİYORDUK,
ŞİMDİ İYİCE BELİRGİNLEŞTİ VE BİR
SÜRE DİR AÇILAMAYAN KİLİDİN
KIRILMA DİNAMİĞİNE
GEÇİLDİĞİNİ HERKES
BİLİYOR.**

İZMİR'İN DİBİNE SAKLANMIŞ BİR İŞÇİ CEHENNEMİ

Aliağa: Ya çöplük, ya cennet

ASLINDA İKİ SEÇENEK VAR ALIAĞA'NIN ÖNÜNDE: YA KAPİTALİST-EMPERYALİST ÜLKELERİN ATIK ÇÖPLÜĞÜ OLACAK, YA İZMİR'İN AYDINLIK SAHİL KENTİ... YA PATRONLARIN 'UCUZ İŞGÜCÜ CENNETİ' OLACAK, YA ÖRGÜTLÜ VE BİLİNÇLİ YURTTAŞLARIN ŞEHRİ... YA PETROL TEKELLERİNİN KÂR HIRSIYLA YAĞMALADIĞI BİR 'İŞÇİ CEHENNEMİ' OLACAK, YA EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK İÇİNDE YAŞAYAN MUTLULUK KASABASI...

Aliğa... Çandarlı Körfezi'nin kıyısında, İzmir'in kuzeyinde bir deniz kenarı kasabası...

Smyrna ve Pergamon uygarlıklarından izler taşıyan bir sahil kenti...

Aliağa denildiğinde genellikle akla gelen Petkim, Tüpraş, Petrol Ofisi gibi dev sanayi tesisleri olsa da, aslında Aliağa'yı tehdit eden, binlerce yıllık uygarlığın mirasçısı o deniz kenarı yerleşimini adeta işçi cehennemine çeviren bir gerçek var:

Gemi söküm tesisleri...

Evet... Aliağa gemi söküm ve geri dönüşüm tesisleri, Türkiye'deki, hatta Avrupa'daki birkaç küçük tesis dışında, bölgenin en büyük gemi söküm havzası.

Greenpeace'in iddiası o ki, Türkiye büyük çapta gemi sökümü yapmaya devam eden tek OECD ülkesi.

Gemi sökümü sektöründe 22 şirket faaliyet gösteriyor Aliağa'da. Yan sanayi ve taşeronlarıyla birlikte yaklaşık 10 bin işçinin çalıştığı, yılda ortalama 320 gemi sökümünün yapıldığı bir havza burası...

EMPERYALİZMİN ATIK ÇÖPLÜĞÜ: ALIAĞA

Kapitalist ve emperyalist ülkeler, Aliağa'yı atık alanı, çevreye ve insana onulmaz zararlar veren gemi söküm havzası olarak kullanmaya devam ediyorlar. Hurda gemi adı altında, asbest ve benzeri kimyasal, sentetik atıklar bu bölgeye adeta boca ediliyor.

İnsanların hayatlarına, yaşam

ve tarım alanlarına vahşice saldırıyor.

AVRUPA'NIN KABUL ETMEDİĞİ "METHANIA" GEMİSİ "ETHAN" OLDU, ZEHİRİNİ ALIAĞA'YA BIRAKTI!

Bunun son örneklerinden biri, geçtiğimiz aylarda yaşandı.

Gemi trafik verilerine göre Marsilya limanında görünen "METHANIA" isimli doğalgaz tankeri için geçtiğimiz günlerde Fransa'da geri dönüşüm kararı verildi. Tanker önce Malta'ya gönderildi, adı "ETHAN" olarak değiştirildi ve söküm için Aliağa'ya getirildi.

LNG taşıyıcı gemi, asbest ve ozon tabakasına zarar verici

Gemi sökümü ne demek?

Ekonomik ömürlerinin sonuna gelmiş veya herhangi bir nedenle kullanılmayacak durumda olan gemilerin parçalarına ayrılması işlemi; gemi gövdesinin hurda demir olarak parçalanması ve gemideki makine ve teçhizatların ve diğer ekipmanların çıkartılması.

gazlar içeren, doğa, insan ve canlı sağlığına zarar verme riski taşıyan bir gemiydi.

Avrupa'nın kabul etmediği "ölüm gemisi" olarak adlandırılan, "Methania" olan ismi "Ethan" olarak değiştirilen likit doğalgaz tankerinin söküme için Aliğa'ya getirilmesine birkaç cılız tepki dışında, geniş kesime mal olan örgütlü bir tepki ne yazık ki oluşmadı.

Gemi söküm tesisleri önünde yapılan basın açıklamasında, hukuki mücadele verileceği duyuruldu.

Ancak şu sorular ortada kaldı?

• Eğer atık gemide herhangi bir sorun yoksa neden Fransa'dan alınıp Malta'da bayrağı değiştirilmiş ve dolaştırılarak ülkemize getirilmiştir?

• Geminin kargo tanklarının cidarında yaklaşık 2 bin 500 ton kontamine petrol türevli izolasyon malzemesi bulunduğu tahmin edilmektedir, bu malzeme insan ve çevre sağlığına büyük ölçüde zarar verecek niteliktedir. Söz konusu tehlikeli atıklar ülkemize gelmeden sökülme müdür?

• Gemi neden öncelikle Çanakkale bölgesine götürülmüş ve ardından Aliğa'ya getirilmiştir?

• Atık gemilerin ithalatı için bir zorunluluk olan uluslararası geçerliliği olan bir notifikasyon bulunmakta mıdır?

• Asbeste dair herhangi bir inceleme yapılmış mıdır? Asbestten arındırıldığına dair herhangi bir bilimsel rapor bulunmakta mıdır? Gemide denetim yapılmış ise asbeste dair analiz sonuçları nelerdir?

RADYASYON YÜKLÜ KUITO SÖKÜLDÜKTEN SONRA MAHKEMEDEN "DURDURUN" KARARI ÇIKMIŞTI!

Bir başka örnek 2015 yılında yaşandı...

Angola açıklarında uzun yıllar ham petrol işleyen ve radyoaktif atık yüklü "Kuito" adlı gemi, 2015 başlarında söküme için yine Aliğa'ya getirildi.

Oysa "Kuito" gemisi hakkında 2013'te düzenlenen bir raporda, yoğun radyoaktif ve tehlikeli atık ile petrol atığı içerdiğine dair bilgiler vardı. Bu iddialara rağmen, Gemi Geri Dönüşüm Sanayicileri Derneği (Gemisander), yasal tüm izinlerin alındığını ileri sürdü. Ancak radyoaktif ve tehlikeli atık

analizlerinin kimler tarafından yapıldığı bilgisi, uzman akredite şirketinden rapor alınıp alınmadığı, alındıysa sonuçları ve raporlarda esas alınan uluslararası değerler belirtilmedi.

Hukuki süreç başladı. Dava açıldı.

Bu arada gemi söküldü. İş isten geçti.

2015'in Ekim ayında mahkemeden karar çıkageldi: "Bu işlem hukuka aykırı, uygulanması halinde tafisi güç zararlar doğabileceğinden yürütülmesinin durdurulmasına..."

İzmir 3. İdare Mahkemesi, yaklaşık 8 ay sonra, 16 Ekim 2015 tarihli kararında, Kuito'ya verilen söküm izninin Tehlikeli Atıkların Kontrolü Yönetmeliğine aykırı olduğuna karar verdi. Bu iznin uygulanması durumunda 'tafisi güç zararlar doğabileceği de açıktır' denilen kararda şöyle denildi:

"Açıklanan nedenlerle hukuka aykırılığı açık olan dava konusu işlemin; uygulanması halinde tafisi güç zararlar doğabileceğinden 2577 Sayılı Kanunun 27. maddesi uyarınca teminat alınmaksızın yürütülmesinin durdurulmasına, kararın tebliğinden itibaren 7 gün içerisinde İzmir Bölge İdare Mahkemesine itiraz yolu açık olmak üzere 16 Ekim 2015 tarihinde oy birliğiyle karar verildi."

TMMOB Çevre Mühendisleri Odası Çevre Sorunları Araştırma Merkezi (ÇESAM) Başkanı Baran Bozoğlu, kararın hemen ardından yaptığı açıklamada, "Biz daha gemi karasularımıza girmeden uyardık, mevzuatımız gereği bu gemi Türkiye'ye gelemez dedik. Uyarımız dikkate alınmadı, dava açtık. Çevre Bakanlığı iki saat içinde koca gemiyi inceleyip, 'tehlikeli atıklardan temizlenmiştir' deyip söküm izni verdi. Mahkeme haklılığımızı ortaya koydu ama artık çok geç. Gemi söküldü bile" demişti.

GEMİ SÖKÜM PATRONLARI KAZANIRKEN, YÖRE HALKINA KALAN NE?

Halen 22 gemi söküm şirketinin faaliyet gösterdiği Aliğa'da, bu işten büyük paralar kazanan patronlar var. Bir de zehirli atıklarla doğrudan temas eden, ölüme mahkum edilen, uç otuz paraya sömürülen binlerce işçi ile bu atıklardan etkilenen Aliğa halkı var, Aliğa'nın denizi

var, sahilleri, balıkları, ağaçları, ormanları var...

İşte gemi sökümünden geriye kalanlar:

- Asbest
- Madensel yağ ve petrol kirliliği
- Ağır metaller (Çinko, kurşun, bakır...)
- PAH'lar (Poliaromatik hidrokarbonlar)
- Patlama ve yangın tehlikesi
- İş cinayetleri
- Korunmasız kesici kaynak kullanımı ve toksik gazlar
- Kabloların yakılması
- Atıkların bertarafı

ALİĞALI İŞÇİYE KALAN: İNSANLIK DIŞI ÇALIŞMA KOŞULLARI

Avrupalı kapitalist ülkelerin gemi söküm ardiyesi olarak gördüğü Aliğa, insanlık ve uygarlık dışı koşullara mahkum edilmiş bir görüntü sergiliyor. Hindistan, Pakistan, Bangladeş, Çin gibi ülkelerde yaşanan ve insanlık onurunu yok sayan çalışma koşulları Aliğa'da da geçerli.

ALİĞA'NIN TEK SORUNU GEMİ SÖKÜM BELASI DEĞİL

Aliğa AKP iktidarı tarafından, "ucuz işgücü cenneti" ilan edilmiş durumda.

AKP, sermaye ve gericiлик tarafından kuşatmaya çalıştığı İzmir'i bir kez daha "sermayenin rant ve talan alanı" haline getirmek için yeni bir hamlede bulunmaya hazırlanıyor. Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekci, geçen Eylül'de yaptığı açıklamada, "İzmir serbest bölgeler şehri olmalı sözümüzden geri kalmadık" demişti.

KURALSIZ, HUKUKSUZ, DENETİMSİZ SÖMÜRÜ MERKEZİ

İzmir'i patronların ve sermaye sınıfının kurlsız, hukuksuz, denetimsiz kullanımına açan AKP iktidarı, 2017 Mart'ında "Aliğa Serbest Bölgesi"ni faaliyete geçirmeye hazırlanıyor.

Geçtiğimiz Ağustos ayında kuruluş protokolü imzalanan Aliğa Serbest Bölgesini, İzmir'de 40 yıla yakın süredir faaliyet gösteren Dere Gruba bağlı kurulan Alser A.Ş. (Aliğa Serbest Bölgesi Kurucusu ve İşleticisi A.Ş.) işletecek.

Bu şu demek: Aliğa, bir kez daha kurlsız, hukuksuz, denetimsiz bir işçi sömürü merkezi haline gelecek.

PETKİM, TÜPRAŞ, PETROL OFİSİ...

Aliğa aynı zamanda Koç-Shell grubunun Tüpraş'ı, Azeri sermaye gurubu Socar grubunun Petkim'i, geçtiğimiz aylarda Avusturyalı petrol tekeli OMV Aktiengesellschaft'a devredileceği belli olan Petrol Ofisi ile dünya tekellerinin ve patronlarının at oynattığı bir bölge...

Sömürü mekanizmasının "uluslararası kurallara göre" tıkr tıkr işlediği, dünya çapındaki patronların kârlarına kâr kattıkları bir havza...

Aliğa'nın önünde iki yol var: Ya "patrona cennet, işçiye cehennem" Aliğa; ya aydınlığın, eşitliğin ve özgürlüğün Aliğası...

■ Ahmet Çınar

“BÖYLE GELMİŞ BÖYLE GİDER” DEMEDİLER

Aypateks işçisi boyun eğmedi

BURJUVA HUKUKU İÇİNDE BİLE BU KADARI OLMAZ DEDİRTEBİLECEK ŞEYLER, TEKSTİL PATRONLARININ FABRİKALARINDA YAŞANIYOR. BUNUN TEK SEBEBİ İŞÇİLERİN BAŞTAN KAYBEDEREK YOLA ÇIKMALARI. AYPATEKS İŞÇİSİ, BUNU KABUL ETMEDİ. PEK ÇOK SINIF KARDEŞİ İÇİN DE ÖRNEK OLDULAR.

Trakya’da tekstil sektöründe işçilerden en çok duyacağınız cümledir herhalde: Böyle gelmiş böyle gider. İşçi için sendikasızlık, ödenmeyen maaşlar, fazla mesailer ve tazminatını bile alamadan kapıya konulmalar olağanlaştırılmıştır. Sendikalı işçi için de durum pek farklı değildir. Sendika yöneticilerinin eşlerinin tekstil fabrikalarında yönetici olduğu bir düzen var Trakya’da. Yani sendika da bu düzen böyle gider denmesinden memnundur.

Trakya’da tekstil patronlarının geneli AKP’li. Haliyle işçiler sıklıkla Trakya’nın iktidar partisi CHP’den medet umar. CHP ise ‘emekçinin yanındayız’ der ama o patronlara fahri hemşehrilik vermeyi tercih eder. Öyle ya, tekstil işçisi hakkını alırsa belediyelerin maaş alamayan taşeron işçileri de aynı hakkı isterler. Bu durumda sınıf dayanışması patronlara plaket vermeyi gerektirir.

Fakat Aypateks işçileri ezber bozan bir çıkış yaptı ve “böyle gelmiş böyle gitmez” dedi.

Fabrika yüklü siparişler alıp işçileri 24 saat çalıştırırken ne fazla mesailerini ne de maaşlarını ödüyordu. Nasıl olsa kimse hakkını aramazdı. Dahası hakkını aramaya kalkan işçilere kim sahip çıkacaktı? Patron ve yönetim işçilerin en ufak isteğine bile hakaretle karşılık vermeyi tercih edince Aypateks işçileri bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. Fabrikada yıllardır hiç görülmemiş bu eylemle sinir krizi geçiren patron ise tazminat bile ödemedi işçilerin sözleşmelerini feshetti. Aypateks patronu rahattı: işçilere sahip çıkan olmazdı. Cebinde köyüne gidecek parası olmayan işçi avukat da bulamazdı sonuçta.

İşçiler yine de yılmadı. CHP aracılığıyla iletişime geçtikleri sendika ile derhal toplantı kararı aldılar.

KP olarak olay çok sıcakken fabrikada çalışan bir işçiye ulaştık ve destek vermek istediğimizi söyledik. İşçiler bizi toplantıya davet edince aslında direnişin seyri değişmiş oldu.

Toplantıya gelen Bağımsız

Textil Sendikası yöneticileri ve CHP yönetimi ‘yanınızdayız ama hukukun her şey patronun yana, soğuk su için deyince’ KP üyelerinin müdahalesi ile karşılaştılar. İşte bu noktadan sonra ‘yıllardır hakkımızı gasp edip bizi kovuyorlar kavga etmek istiyoruz bizle kavga eder misiniz’ diyen işçiler ile KP’nin örgütlü gücü buluşmuş oldu.

Aslında sonrası çorap sökücü gibi geldi diyebiliriz. KP, işçilere tüm örgütü ve hukukçuları ile bu kavganın parçası olduğunu gösterdi. Her adımda yanlarında oldu. Onlara güven verdi. İşçiler ise, “Artık daha cesuruz çünkü bizi satmayacak insanlar yanımızda ve biz sadece üzüm yemek değil bağcıyı da dövmek istiyoruz. Bağcıyı dövmekten bu iş olmaz, bunu anladık” dediler.

Hukuki sürecin örülmesi, direniş için işçilerle yapılacak toplantıları düzenlemek gibi işler için bir komite kurmak çalışmayı daha pratik hale getirdi. Hem işçi komitesi hem KP yerel örgütlerinin hem de KP’li hukukçu-

ların hızlı bir biçimde koordine olması ve ciddi bir dayanışma ağı örmesiyle yapılmaz denilen şey yapıldı ve Kırklareli ölçeğindeki en büyük iş davası açıldı.

Bu davanın kazanımla biteceği herkes için aşikâr. Kuşkusuz işçiler davayı kazanıp emeklerini patrona bırakmamış olacaklar. Fakat direniş sürecinin öğrettiği bundan çok daha fazlası.

Birincisi, direniş “Trakya’da işçi sınıfı yok” gevelemelerini bastırdı. İkincisi bölgedeki başka tekstil işçileri parti ile temasa geçerek, “Benzer bir direniş örülür mü, işyerinde nasıl örgütleniriz?” gibi sorulara cevap aramaya başladılar.

Hem süreçte direnişi ördüğümüz Aypateks işçileri hem de bölgede temas ettiğimiz diğer tekstil işçilerinin ortak sözü, ‘Birlik olmadıkça işyerinde örgütlü davranmadıkça bu sömürü böyle gider, işyerinde örgütlü olmak en büyük ihtiyaç’ oldu. Kuşkusuz ihtiyaç keşfin anasıdır. Bu keşfi işçi sınıfının partisi ile başaracaklardır.

'Geleceğimiz ortaktır'

KNE VE KOMÜNİST GENÇLİK'İN İKİ ÜLKENİN GENÇLERİNE ORTAK ÇAĞRISI:
YUNANİSTAN VE TÜRKİYE'NİN GENÇLERİ ORTAK SORUNLARA, ORTAK
MÜCADELEYE VE ORTAK GELECEĞE SAHIPLER!

Yunanistan ve Türkiye Komünist Gençliklerinin temsilcileri 13/12/2016 tarihinde İstanbul'da bir ara-

ya geldiler ve ülkelerinde ve daha geniş bölgede gelişen endişe verici durumu, gençlerin sorunlarını, yaşam ve mücadelelerini değer-

lendirdiler. İki örgütün temsilcileri özellikle Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. yılı olan 2017'de ortak mücadele ve işbirliğini ileri-

ye taşımaya karar verdiler. Ortak bir çağrı ile iki ülkenin gençlerine sesleniyor ve aşağıdaki açıklamada bulunuyorlar:

KNE delegasyonu, ziyaret programının bir parçası olarak, Komünist Parti'nin yeni binasını da ziyaret etti ve bilgi aldı. Binanın tadilatında çalışan partili işçilerle sohbet eden delegasyon, burada bir hatıra fotoğrafı da çekti.

'Yunanistanlı ve Türkiyeli gençler, biz sizin tarafınızdayız!'

Genç işçiler, okul, üniversite ve meslek okulu öğrencileri, gençlerin güncel ihtiyaçlarının karşılanması için mücadelemize katılın. İki halk, iki ülkenin gençleri, ortak sorunlara, ortak geleneklere, tarihsel ve kültürel bağlarla sahipler. Sömürünün, barbarlığın, işsizliğin, yoksulluğun, krizlerin, emperyalist savaşların, göç ve ilticanın sistemi olan kapitalist sistemi yıkmak için bize katılın.

Yunanistan Komünist Gençliği ve Komünist Gençlik, Türkiye, iki halkın ve özellikle gençlerin ortak mücadelesini örgütlemenin haklı çabası içerisinde. Ortak ideolojiyi, Marksizm-Leninizm'i, paylaşıyoruz ve partilerimiz Yunanistan Komünist Partisi ve Komünist Parti, Türkiye'nin yanında sosyalizm-komünizm mücadelesi veriyoruz.

KNE ve Komünist Gençlik'in ortak görüşü, bölgemizde yaşanan gelişmelerin ABD, NATO, AB ile Rusya ve Çin gibi büyük kapitalist güçlerin arasındaki rekabetin keskinleşmesiyle anlaşılabilir. Hangi gücün petrole, doğalgaza, taşıma yolları ve Doğu Akdeniz bölgesindeki pazarlara el koyacağına ilişkin emperyalist sistem içindeki rekabet, bölgede genelleşmiş bir emperyalist savaşın nesnel zeminini hazırlıyor.

Türkiye'nin gençliği hâlihazırda Suriye'deki savaşa sürüklenmiş durumda. ABD-NATO-AB, Körfez Monarşileri ve AKP'nin müdahalesi ile başlayan Suriye macerası yüzünden Türkiye'nin gençleri Türkiye burjuva sınıfının ve ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarları için kurban ediliyor. Orta Doğu'da devam eden emperyalist savaş yüzünden

milyonlarca insan ilticanın yollarına döküldü. Birçok mülteci özellikle AB-Türkiye arasındaki aşagılık pazarlıktan sonra ülkelerimizde kapana kısılmış durumda.

Yunanistan'da ise hükümet, bugüne kadar, NATO'nun bütün tehlikeli kararlarını destekledi, Yunan adalarını NATO'nun üs kurması için kullanıma açtı, mülteci akını ile başa çıkmak bahanesiyle NATO'nun Ege'deki varlığını meşrulaştırdı.

İki Örgüt özellikle şuna işaret ediyor; iki ülkenin burjuva sınıfları bir yandan ekonomik bir işbirliği ekseninde hareket ediyorken diğer yandan artan bir rekabet içine de giriyor. İki halkı ayırmak için milliyetçiliğin, ırkçılığın ve faşizmin zehrini özellikle gençlerin akıllarına hep saçtılar, saçıyorlar. Öte yandan, milliyetçiliğin zehrini yutmayan gençlere, tehlikeli gelişmeler karşısında mücadele etmesinler, kaçınsınlar diye sermayenin "dünya vatandaşlığı" yalanını kullanarak tuzak kuruyorlar.

Açıkça şunu ifade ediyoruz: Ülkelerimizin halklarının ve gençliklerinin paylaşamayacağı hiçbir şey yok. Ancak, ülke sınırlarımızın değiştirilmesine dönük herhangi bir çabanın karşındayız. Gençler emperyalistlerin çıkar ve aralarındaki rekabet için kanlarını akıtmamalıdır.

Proleter enternasyonalizmin ilkelerine sadık kalarak kapitalizmin barbarlığına, emperyalist savaşları yaratan nedenlere, sömürücülerin çıkarları uğruna yaşanan adaletsizliğe ve halkların kanının dökülmesi son vermek için birlikte mücadele yürüteceğiz."

YUNANİSTAN KOMÜNİST GENÇLİĞİ'NİN ZİYARETİ ÜZERİNE

Ege'nin iki yakası sosyalizmde birleşecek

TÜRKİYE VE YUNANİSTAN KOMÜNİST GENÇLİKLERİNİN ARASINDAKİ YOLDAŞLIK BAĞI, 13-14-15 ARALIK TARİHLERİNDE İSTANBUL'DA GERÇEKLEŞTİRİLEN İKİLİ TOPLANTILARIN DA GÖSTERDİĞİ GİBİ, KAPİTALİST DÜNYANIN BELİRLEDİĞİ SINIRLARI AŞIYOR. İKİ ÜLKENİN KOMÜNİSTLERİ, GENÇLERİN KANIYLA DESTAN YAZMAYA KALKAN SÖMÜRÜCÜLERE HADDİNİ BİLDİRECEK ORTAK MÜCADELEYİ YÜKSELTMEK İÇİN BİRLİKTE ÇALIŞIYOR.

Komünist Gençlik, geçtiğimiz hafta, 13-14-15 Aralık tarihlerinde Yunanistan Komünist Gençliği (KNE) Merkez Konsey üyelerinden oluşan bir delegasyonu İstanbul'da ağırladı. Ülkemizdeki olağanüstü hal koşullarına ve Türkiye'nin bombalı eylemlerle belirlenen, sert siyasi atmosferine rağmen, KNE delegasyonunun haftalar öncesinden kararlaştırılan İstanbul ziyareti, planlandığı şekilde gerçekleşti. Üç gün boyunca, KNE Genel Sekreteri Nikolaos Ampatielos'un da aralarında bulunduğu delegasyonla, Komünist Gençlik delegasyonu arasında farklı konularda deneyim aktarımı ve fikir alışverişi yapıldı.

"Meslek okullarının ve çalışan

öğrencilerin örgütlenmesi", "Türkiye'deki gericiilik karşıtı savaşı", "gençlik içerisinde sürdürülen ideolojik mücadele", "kültür-sanat faaliyetleri ve kültür merkezleri", "uluslararası komünist gençlik hareketinin durumu" ve daha pek çok farklı başlıkta gerçekleştirilen tartışmaların iki örgütün birbirini daha yakından tanınması ve deneyimlerini ortaklaştırmaları açısından oldukça faydalı geçtiği gözlemlendi.

Öte yandan, Yunanistan ve Türkiye'yi kapsayan geniş bölgede kapitalist devletler arasındaki rekabetin kızışmakta olduğu ve AKP iktidarı tarafından iki ülke arasındaki sınırları belirleyen Lozan Antlaşması'na ilişkin sal-

dırgan açıklamalar yapıldığı bir sırada gerçekleştirilen ziyaretin değerlendirmemiz gereken güçlü bir siyasi mesajı da var.

LOZAN TARTIŞMASI YUNANİSTAN'DA NEYE HİZMET EDİYOR?

İstanbul'da gerçekleştirilen ikili görüşme, komünist hareketin tarihi boyunca ilk defa KNE Genel Sekreteri'ni de içeren, temsil niteliği yüksek bir delegasyonun, Türkiye'deki komünist gençlik örgütlenmesini ziyareti anlamına da geliyordu. Bu açıdan gecikmiş ziyaretin, iki ülke arasındaki gerginliğin Lozan tartışmaları sebebiyle son derece yüksek olduğu bir uğrakta yapılmış olduğunun altını çizebiliriz.

Türkiye'de Tayyip Erdoğan'ın saldırgan açıklamalarına ve AKP iktidarının komşu ülkelerin egemenlik haklarını tanımayan dış politikasına az çok alışılmış olsa da, çok daha örgütlü ve dinamik bir yapıya sahip Yunanistan halkı açısından işgalle tehdit edilmek, sineye çekilmesi mümkün olmayan bir gündem. Üstelik kendilerini işgalle tehdit eden, Türkiye gibi 70 milyonluk ve hâlihazırda Suriye'deki kirliliğin başlıca aktörü olan bir komşu devletse.

Yunanistan, oldukça güçlü ve devrimci bir komünist harekete ev sahipliği yapan bir ülke, ancak halkının AB'den ve NATO'dan çıkmaktan korktuğu ve bu korkunun iki emperyalist kurumdan da çıkışı savunan komünistlerin

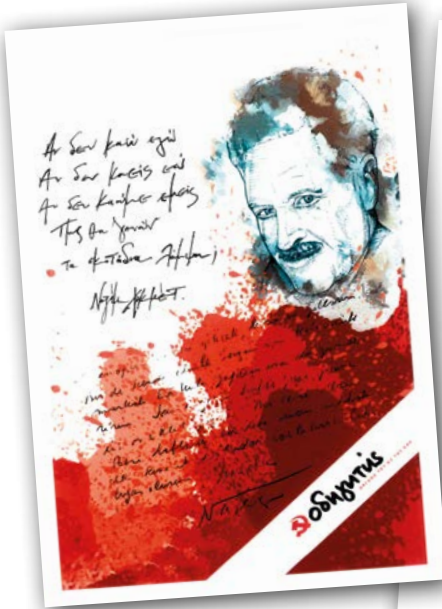

önündeki en büyük engellerden biri olduğu söylenebilir. Bunun ise yanı başlarındaki, adalarından başlayarak Yunanistan'ı yutmaya can atan, militarist, sağcı bir Türkiye imajıyla doğrudan ilgisi var...

Dolayısıyla Yunan milliyetçileri açısından zaten bir yenilgi olarak görülen Lozan Antlaşması'nın dahi AKP tarafından beğenilmemesi, Ege'nin öbür yakasında ciddi bir kaygı yaratıyor ve siyasi gündemin ilk sıralarına yerleşiyor. Biraz da bu tehdit algısı ve korku sayesinde Yunanistanlı emekçiler, Yunan burjuvazisi tarafından NATO'ya ve AB'ye ikna ediliyorlar. Faşist Altın Şafak ve SYRIZA'nın sağcı koalisyon ortağı ANEL gibi partilerin provokasyonlarıyla karşılıklı olarak körüklenen milliyetçilik ise cabası...

KNE VE KOMÜNİST GENÇLİK'İN MÜCADELESİ ORTAK

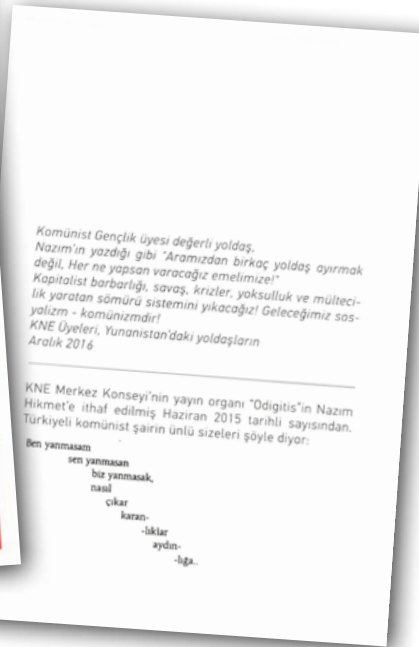
KNE ve Komünist Gençlik'in bu ziyaret sırasında, bölgede yaşanan gelişmelere ilişkin yapmayı kararlaştırdıkları ortak çağrı, iki yakanın komünistlerinin görev başında olduğunu ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda Yunanistan ve Türkiye'de sürdürülen sosyalist iktidar mücadelesinin birbiriyle ilişkisine gençlik bağlamında işaret ediyor. Ortak açıklamada emperyalizmin oyunları, Türkiye sermaye sınıfının yayılmacı hevesleri, Yunanistan hükümetinin Ege'deki NATO varlığını artırmaya dönük adımları

reddediliyor ve gençliğe sermayenin çıkarları için savaşmama çağrısı yapılıyor.

Ancak iki örgütün arasındaki bağ, zaman zaman ortak açıklamalar yapmanın, dayanışma gösterilerinin çok ötesinde. Bu nedenle, iki örgütün toplantıları, birbirine çok benzeyen kültürlerden ama farklı uluslardan yoldaşların karşılıklı güvenine ve devrime dair ortak inancına dayanan sıcak bir havada geçiyor.

İlk gün, mülteci krizine ilişkin ortak girişimlerde bulunmanın önemi vurgulanıyor. KNE'li yoldaşlar Komünist Gençlik'i Şubat ayında Selanik'te yapmayı planladıkları mülteci kriziyle ilgili büyük bir kapalı salon etkinliğine ve ikili görüşmeye çağırıyorlar. Ayrıca, 20 Haziran

Dünya Mülteciler Günü'nde eş anlamlı etkinlikler düzenlemenin öneminden bahsediliyor.

Daha sonra, Türkiye'de gericiliğe karşı verdiğimiz Aydınlanma mücadelesini uzun uzun anlatıyoruz. Gericiliğe karşı kavganın önemini, Yunanistan'da durum bambaşka olmasına rağmen anılıyor ve bu kavgada bütün güçleriyle yanımızda olacaklarını belirtiyorlar.

Üçüncü gün meslek okullarında örgütlenmenin zorluklarından konuşuluyor. Yunanistan'da da meslek okullarını faşistlerin mesken edindiğini, düzenin bu okulları ideolojik ve kültürel olarak kuşatmayı orada da çok daha fazla önemsedğini öğreniyoruz. "Meslek okulu öğrencileri, genellikle sınav yarışında avantajsız

olan emekçi ailelerin çocukları" diyor sunumu yapan KNE'li yoldaş, "Düzen onları daha fazla sıkıştırıyor ve onlar, gençliğin diğer kesimlerinden daha fazla, bir çıkış arıyorlar". Bu nedenle bu okullarda uyuşturucunun ve faşist çetelerin büyük bir problem olduğundan bahsediyor. Benzerliğe hayret ediyoruz. "Yine bu nedenle" -yoldaş ekliyor- "eğer biz onların yanında olur, gerçek çıkışı gösterirsek; onlar hepimizden daha iyi komünistler olurlar". Katılıyoruz.

Üç gün boyunca daha pek çok konuyu, yukarıdaki gibi, ayrıntılarıyla konuştuktan ve karşılıklı önerilerde bulunduktan sonra, yoldaşlarımızı uğurluyoruz.

EGE DENİZİ BİZİ AYIRMIYOR

KNE'li yoldaşlarımızı ağırladığımız üç gün boyunca bir kez daha anlıyoruz, Türkiye ve Yunanistan sermaye sınıflarının birbiriyle boğuştuğu Ege Denizi bizi ayırmıyor. Aksine, iki ülkenin komünistleri; Yunan ve Türk burjuvazisi ve onların emrindeki güçler birbirlerine ne kadar düşmanlarsa, o kadar dostlar.

Ritsos ve Nâzım'ın genç yoldaşlarının önünde birlikte yürüyecekleri, savaştan, krizden ve kapitalizmin yarattığı yıkımdan geçen uzun ve zorlu bir yol var. Ancak şairlerden birinin dediği gibi: Komünizm dünyanın gençliğidir, dünyanın güzelliği ve özgürlüğüdür...

Bu coğrafyada bu yolu yürümeye değmez mi?

'EKONOMİK KRİZ' TARTIŞMALARI GÜNDEMİ BELİRLERKEN... Zam karşıtı çalışmalar ve

YILIN SONUNA YAKLAŞIYORUZ VE "KRİZ" GİDEREK DAHA FAZLA KONU EDİLMEMEYE BAŞLADI. TÜRK PARASININ DEĞER KAYBI, ZAMLAR... KOMÜNİST GENÇLERİN MÜCADELE TARİHİNDEN 'ZAMLARA KARŞI' EYLEMLERİ KISACA ANLATMAKTA YARAR GÖRÜYORUZ.

Türkiye, ekonomik gündemlerin halkı harekete geçirmesi ve politikleştirilmesi bakımından ilginç bir ülke. Toplumdaki genel örgütlülük düzeyi özellikle 1980 sonrası dramatik şekilde azalırken, insanların kendi hayatlarına değen ekonomik gelişmelere refleks vermeleri de zorlaştı ve tepki uyandırması gereken birçok gelişme sessizlikle karşılandı. Emekçilerin çalışma yaşamındaki kimi kazanımlarının ortadan kalkması sırasında ciddi bir tepki gösterilmemesi bunun en yakıcı örneği.

Oysa aynı gündemlerin, işçi sınıfının partisi tarafından bir mücadele hattı örnek üzere değerlendirilmemesi için hiçbir neden yok. Örneğin 2017'nin ilk aylarına damga vurması beklenen bireysel emeklilik gündemi, komünistler için aynı zamanda bir siyasal müdahale zemini anlamına gelecek. BES gündeminin de ötesinde, son haftalarda etkisini daha çok hissettiren ekonomik kriz söylentileri, mücadele

tarihimizin kimi uğraklarından dersler çıkarmayı gerektiriyor.

Üniversitelerde ve liselerde yapılan çalışmalarda, "toplumcu" refleksler ve emekçilerin bütününe ilgilendiren gündemlerin kampüslere taşıma düşüncesi, asla unutulmaması gereken birer motif haline gelmeli. "Okumuş insanlar emekçi halka karşı sorumludur" sloganı ancak bu yolla en somut şekilde siyasete yansıtılabilir. Komünistlerin gençlik çalışmasında iki örnek bu açıdan ele alınabilir. 2008 yılındaki doğalgaz ve elektrik zamlarına karşı üniversitelerde yapılan boykotlar ve 2009 yılında İstanbul'daki ulaşım ücretlerine yapılan zamlara karşı yaygın eylemler.

ZAMLARA KARŞI DERS BOYKOTU

TKP'li Öğrenciler'in öncülüğünde kurulan Yurtsever Cephe Öğrenci Birliği'nin imzasıyla 26 Kasım 2008'de birçok üniversiteden toplamda binlerce öğrencinin katılımıyla bir saatlik ders

boykotları yapıldı. Boykotun nedeni, Ocak ayından başlayarak elektriğe %56, doğalgaza da %82 oranında zam yapılmasına karar verilmesiydi.

Zamlarla ilgili yapılan bu eylem, birçok üniversitede dersliklerin boşaltılması sağlanmasını bakımından başarılı oldu. Fakat bu eylemin değerli bir tarihsel örnek olmasının tek nedeni başarılı olması değil. Boykot çalışmaları yapılırken de karşı

karşıya kalınan bir soru, "üniversitelerini o kadar da etkilemeyen bu zamlara karşı derslikleri boşaltmak doğru mu" şeklinde soruluyordu. Bu soru daha çok üniversitelerdeki bazı hocalarımız tarafından bizlere yöneltilmişti. Oysa partili öğrencilerin tavrı, kimi gündemlerde rutin hayatı sarsacak eylemler yapmanın gerekli olduğu yönünde oldu ve bu tavır örgütlendi.

Bu karar bir inatlaşmanın sonucu olarak verilmedi. Üniversitelerin toplumsal yaşamın bir parçası olduğu, emekçilerin yaşam koşullarını zorlaştıran zamların üniversitelerde bir direnişle karşılaşması gerektiği görüşünün sonucu olarak verildi. Öğrencilerin, üniversite hocalarının ve çalışanların kampüslerden vereceği ses, zamlara karşı güçlü bir emekçi tepkisinin yaygınlaş-

'halka karşı sorumluluk'

karşı harekete geçmesi anlamında önemliydi. Ek olarak, bu mücadelenin kamuoyuna yansıtılmasında gençliğin özel bir rol üstlenebileceğini gösteriyordu. Diğer yandan, bu tip eylemlerin bir "öncü eylem" olarak teorize edilmemesine ise dikkat etmek gerekiyor. TKP çizgisi, son olarak Komünist Gençlik çalışmasında öne sürüldüğü gibi, gençliğin bir "öncü eylem" stratejisini değil, "işçi sınıfı siyasetini" örgütlemesi gerektiğini savunuyor. Dolayısıyla gençlik, sınıftan ayrı bir siyasi kategori olarak değil, "işçi sınıfı partisi"nde örgütleniyor ve olanaklarını sınıf siyaseti lehine kullanıyor.

Metrobüs eylemleri gibi örneklerde ise, işçi sınıfı partisinin hâlihazırda gündeme aldığı kimi mücadele başlıklarına, kendine has bir renkle müdahil olması söz konusu. Dün TKP'li Öğrenciler ve bugün de Komünist Gençlik, gençliğin ve öğrencilerin olanaklarını kullanarak sınıf siyasetinin gündeme aldığı konularda militan bir mücadele veriyor. Bu olanaklar, elbette ki üniversite öğrencilerinin topluma karşı sorumlu olmasının da temelini oluşturuyor. Örneğin, günde 10 saatin üzerinde çalışan bir işçinin zaman ve enerji bulamadığı kimi durumlarda öğrenciler devreye girebiliyor ya da bilinçlenme ola-

nakları bakımından öğrencilerin, ağır koşullarda çalışan işçilerden daha fazla şansa sahip olması, işçi sınıfı lehine kullanılabilir. İşte bu olanakların karşılığı olarak "sorumluluk" artıyor ve gençlik, sınıfın partisinde özel görevlere soyunabiliyor. Bunun, işçi sınıfı yerine bir "zinde kuvvet" olarak gençliğin konulmasından kesin çizgilerle ayrılması gerekiyor.

Günümüzde bu strateji, Komünist Parti saflarında ve Komünist Gençlik çalışmasında somutlanabiliyor. Bu yalnızca "sadece biz yaparız" iddiası değil. Nesnel olarak da sol saflarda, "emekçi halka karşı sorumluluk", "işçiler adına siyaset yapmak" ve onlar adına konuşmak, büyük oranda terkedilmiş bir misyon kulvarı halini aldı. Geride bıraktığımız dönemde, üniversitelerde herkesden daha iyi ağır lanmak istenen sermaye temsilcilerine karşı yalnızca Komünist Gençlik'in ısrarla protestoda bulunmuş olması bunu gösteriyor. Sermayeye kavg ve "emekçi halka karşı sorumluluk" her zaman eylemle yerine getirilmek zorunda değil. Ama örgütlenmek ve sınıf siyasetinin okullardaki saflarını güçlendirmek, aynı zamanda bir "eylem" olarak önümüzdeki dönemde son derece önemli olacak.

ması için aynı zamanda sembolik bir anlam taşıyacaktı. Yıllardır burjuva ideolojisinin bir söylemi olarak kulağımıza çalınan "1 Mayıs'ta öğrencilerin ne işi var?" sorusuna da, aynı temele basarak yanıt veriyordu komünistler.

Neticede ders boykotu yapıldı ve önemli bir tepki üniversitelerden yükselmiş oldu. Örneğin sadece Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 400'ü aşkın öğrenci doğalgaz zamlarına karşı eyleme katıldı, derslerin çoğu yapılamadı. Mimar Sinan Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi, İTÜ, Boğaziçi Üniversitesi, ODTÜ, Hacettepe, Ankara Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Ege ve Dokuz Eylül Üniversiteleri, Kocaeli Üniversitesi... Bu üniversitelerin tamamında kalabalık eylemler yapıldı ve etkinlikler düzenlendi. Bu aynı

zamanda, "öğrencilerin gündemi değil" görüşünün bir yanığı olduğunu da ortaya koyuyordu.

ULAŞIM ZAMLARI VE METROBÜS EYLEMLERİ

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin 2009 Kasım'ında yürürlüğe soktuğu ulaşım zamları, büyük tepkiyle karşılandı ve birçok metrobüs istasyonunda sayısız eylemle yanıtlandı. 16 Kasım akşamı Türkiye Komünist Partili Öğrenciler tarafından Zincirlikuyu metrobüs istasyonunda yapılan eylemde, yüzlerce öğrenci metrobüse para vermeden girdi. Eylemde, "Koyun Değiliz! Ulaşım Zamları Geri Alınsın" pankartı açılarak, İstanbul halkı ve öğrenciler zamları kabul etmemeye çağırıldı.

Bu eylemler, öğrencilerin "emekçilerle birlikte" zamlara

Müslüman ve Hıristiyan Halepliler,
cihatçılardan temizlenen
kentlerinde 5 yıl aradan sonra
beraber yılbaşı kutlaması yapıyor.

